

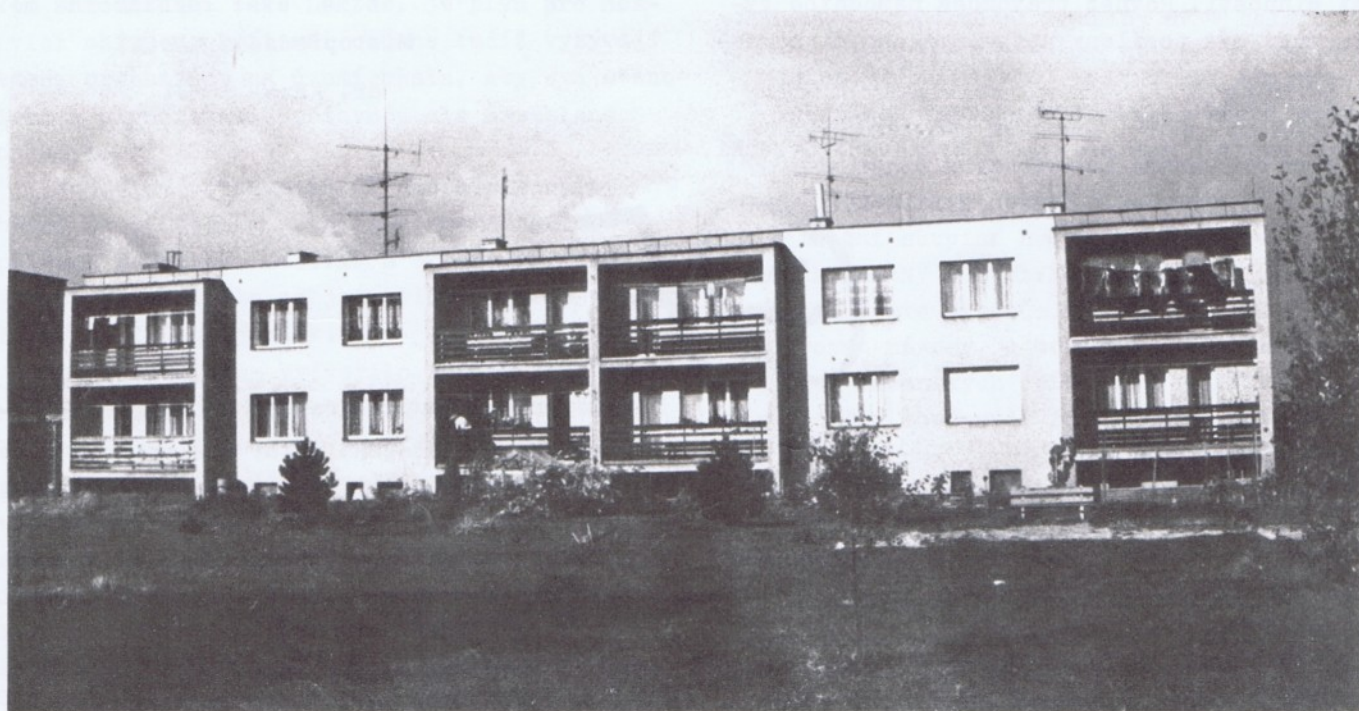

hostivický měsíčník

ROČNÍK 17

ORGÁN RADY Měst NV V HOSTIVICI

LEDEN 1990

DO DEVADESÁTÝCH LET

Vážení občané, milí čtenáři.

Vstoupili jsme do roku 1990, roku plného nadějí na lepší život. Nová společensko-politická situace vyžaduje od každého z nás naprosto realistický pohled na veškeré dění. Předpokládá to poctivý vztah k sobě navzájem i každého jednotlivce ke společnosti. Čeká nás mnoho práce, jejímž vyvrcholením musí být rostoucí spokojenost našich občanů. Každý, kdo pracoval ve prospěch obecného blaha, a takových není v našem městě málo, může se s čistým svědomím po-

dívat komukoliv do očí. Ten, kdo nepochopil nebo se za jeho činností skrývá prospěchářství a osobní zisk, ten se již vyřadil sám. Přicházejí všední dny. Ty bychom měli zasvětit poctivé práci, aby kanalizaci, vodovod, plyn, zdravé životní prostředí nebo pěkné zdravotní středisko měli všichni hostivičtí občané. Zatím jsou to přání, která čekají na splnění a hlavně jsou dávana do vínku všem poslancům a funkcionářům národního výboru. Úkol je to nelehký. Do jaké míry se ho podaří naplnit nezáleží jen

na poslancích, ale na nás všech, kteří v Hostivici žijeme. Snaha i píle našich občanů nebude však mít potřebný efekt, pokud se nepodaří získat dostatek finančních prostředků. Bez dotací zatím nemůže národní výbor úkoly plnit. Současná ekonomická situace nás nutí omezit i rozsah našeho časopisu, který si bezpochyby získal řadu věrných čtenářů. Není ani vyloučeno, že bude z finančních důvodů jeho vydávání zastaveno. Budeme se snažit získat peníze z místních závodů a podniků, abychom byli platbyschopnými. Měsíční náklad stojí 7.000,- Kčs. Při snížení počtu stran na polovinu, by se cena pohybovala kolem 4.000,- Kčs, ale jen za předpokladu, že se nezmění ceny papíru a tiskařských prací. Věříme, že naši svízelnou finanční situaci pochopíte a na 8-12 stránkách najdete nejen nejdůležitější informace ze života města, ale i vše ostatní, co vás zajímá.

Peníze jsou limitujícím faktorem veškeré naší činnosti. Rovněž pravomoce národního výboru musí být posíleny novými zákonnými normami, aby měl právo např. kterémukoliv podniku na svém území přikázat zastavení spalování tuhých paliv a tak přispět k ozdravení ovzduší.

Podniky pak budou nuceny plynofikovat svoje provozy a ne, aby potřeby našich občanů nebraly vůbec na zřetel.

Letošní rok nebude lehký pro nikoho z nás. Ve volbách do národních výborů a zastupitelských sborů by na funkce poslanců-zástupců lidu měli přijít lidé, kteří svůj um a volný čas chtějí obětovat ku prospěchu nás všech. Lidé, kteří to myslí čestně a poctivě, bez postraních úmyslů. Pak nezáleží na jejich stranické příslušnosti ani vyznání.

K tomu, aby se v našem městě žilo dobře, aby se již nikdo nemusel bát veřejně projevit svůj názor, abychom respektovali právo na názor druhých, aby se vzájemná úcta, slušnost a láska stala životním krédem každého hostivického občana, vám všem přeji pevné zdraví, pracovní úspěchy, spokojenost a štěstí v rodinách po celý rok 1990, kterým vstupujeme do posledního desetiletí dvacátého století.

Místopředseda MěstNV

dr. Karel Seidl

V prosincovém čísle tohoto listu jsme informovali o složení koordinační skupiny Občanského fóra, zvolené na shromáždění občanů, jež se sešlo v Dělnickém domě dne 2. prosince 1989. Volně byl do tohoto čísla rovněž vložen programový dokument Občanského fóra.

Po necelém měsíci, přesně 27. prosince 1989 se sešli hostivičtí občané znovu v Dělnickém domě, aby vyslechli sdělení zvolené koordinační skupiny, vyslovili své názory na dění v naší společnosti a zvláště v Hostivici.

Jaký byl průběh setkání. V úvodu vystoupila členka komise Federálního shromáždění pro dohled nad vyšetřováním událostí ze 17. listopadu 1989 poslankyně dr. V. Bartošková. Řekla mimo jiné, že jednoznačně šlo nikoliv o akci, která měla zjednat pořádek, rozehnat manifestanty nebo jim zabránit ve vstupu na Václavské náměstí, ale cílem bylo dát manifestantům jednou provždy za vyučenou a tvrdě je potrestat. Upozornila, že vyšetřování nelze urychlovat, protože všem, kdo jsou jakýmkoliv způsobem obviněni, musí být dána všechna práva a možnosti k obhajobě. S tím je nutno bezvýhradně souhlasit.

Pak hovořil zástupce pražského centra

Občanského fóra docent Kolář z elektrotechnické fakulty ČVUT. Informoval o tom, jak žijí a pracují studenti a pracovníci vysokých škol. Vyslovil názor, že za uplynulé týdny se studenti i pedagogové v universitě života naučili tolik, že by to nebylo jinak vůbec možné. Studenti jsou současně odhodláni dohnat i zpoždění ve výuce. Souhlasným pokyvováním hlavou to potvrdili přítomní posluchači ČVUT.

Občanské shromáždění města Hostivice navštívili rovněž mluvčí Občanského fóra z Černošic ing. Mrázek a pan Kotek. Pozvali nás na celookresní shromáždění, které zvou na 6. ledna 1990 s cílem vytvořit radu Občanských fór okresu Praha-západ.

Krátkou zprávu o dosavadní činnosti koordinační skupiny OF v Hostivici pak přednesl pan Choura. Skupina navázala kontakty se závoďy, jednala s vedením MěstNV a zúčastnila se na jednání MěstVNF. Všechna pracovní setkání koordinační skupiny jsou otevřena všem občanům. Od ledna 1990 se budou setkání koordinační skupiny konat každý čtvrtek vždy v 18.00 hodin v Dělnickém domě.

V rozpravě vyslechli hostivičtí občané zprávu z STS, kde připojilo své podpisy k prohlášení koordinační skupiny OF Hostivice více než 100 zaměstnanců. STS současně vyjadřuje vůli pomoci městu s plynofikací. O problémech školy hovořila ředitelka paní Trhlínová. Je vskutku obtížné říci, který z problémů je pro školu nejtěživější, zda katastrofální situace ve výuce matematiky a fyziky, pomalý postup stavby školního pavilónu a tím stále se prodlužující směnné vyučování či hygienické nedostatky v hlavní budově. Proto ředitelka i jménem OF školy navrhla vytvořit společnou komisi poslanců národního výboru a OF, která by se pokusila najít nové cesty k vyřešení jednotlivých potíží.

O tom, co znamená pro naše město získání plynu jako topného media hovořil dr. Fanta. Protože zatím podaly přihlášku k velkoodběru plynu jen STS a podle sdělení přímo na občanském shromáždění také Laktos, je plyn pro Hostivici ohrožen. Přítomní občané tudíž vyzývají vedení organizací na území města, aby svá stanoviska k plynofikaci opětovně, ale urychleně posoudila.

Koordinační skupina OF dostala podpisy občanů na zvláštním prohlášení mandát, aby společně s MěstNV, MěstVNF a občanskými fóry v závodech vyvinula na jednotlivé závody potřebný společenský tlak.

Občanské fórum vytvořilo rovněž zvláštní iniciativní skupinu, která si klade za cíl sledovat stav životního prostředí v Hostivici, upozorňovat na zjištěné nešvary a soustavně informovat veřejnost o postupu jejich odstranění. Předseda skupiny p. Kratochvíl upozornil na dva takové případy, které je třeba prozkoumat, zda a v jaké míře dochází k poškození zájmů občanů města. Jedním je skládka v blízkosti vodárenského pásma na Chrášťanských vrších a druhým pokácení stromů na Břevch pro výstavbu letního tábora JZD Chýně.

Oba posledně zmíněné náměty, plyn a ekologický program, mají celému městu dokumentovat, že Občanskému fóru a jeho koordinační skupině nejde v žádném příkadě o nějaký "hon na komunisty a funkcionáře", jak se v minulých dnech nechali někteří lidé slyšet, ale o aktivní občanský přístup k problémům města. O probuzení všech lidí z dřívější letargie a lhostejnosti k věcem veřejným, do níž jsme se mmoží uzavřeli.

Nuže, nyní se změnilo celkové společensko-politické klima v zemi a k letargii a lhostejnosti není důvod, ale byla by hříchem na naší budoucnosti.

Další průběh rozpravy svědčil o tom, že problémy, které se v Hostivici nahromadily, občané trápí nejen svými bezprostředními důsledky, jimiž zasahují do jejich osobního života, třeba když musí dovážet vodu, ale i důsledky obecnějšími, jako je dezolátní stav kdysi půvabného lesoparku Stromečky či bažantnice.

Nelze se zmínit o všech vystoupeních, ale je třeba ještě zaznamenat námět, abychom společně posoudili názvy ulic, parků a náměstí v Hostivici. Pan ředitel Saifrt navrhuje název Benešovy sady pro dnešní Mičurinovy sady, ulice 28. října pro Školskou ulici a Květnové revoluce pro ulici 14. října.

Pan Saifrt ve svém vystoupení rovněž odmítl "omluvy německému národu" v souvislosti s odsunem Němců z našeho pohraničí, o nichž se v současné době mluví. Za to se mu dostalo souhlasného potlesku spoluobčanů.

V závěru večera autor těchto řádků vyjádřil představu koordinační skupiny OF v dalším postupu. Určující jsou dva úkoly. Vytvořit v příštích měsících i v Hostivici podmínky a předpoklady pro svobodné volby do zastupitelských sborů a všestranně napomáhat uplatňování iniciativy občanů v ekonomické oblasti. Koordinační skupina hodlá nadále rozvíjet kontakty s MěstNV a MěstVNF. Netají se tím, že ve vztahu k těmto orgánům chce a bude důsledně vyjadřovat názory a podněty občanů, nově vznikajících občanských sdružení a politických stran. Věřící současně, že ve všech směrech lze dospět k dohodě, která bude všestranně přijatelnou. Za hlavní kritérium dohody lze přijmout jen a jen zájem celku, tedy celé pospolitosti našeho města.

Koordinační skupina chce společně s radou MěstNV a jednotlivými komisemi posoudit možnosti řešení již vyřčených připomínek občanů i těch, které lidé ještě uplatní ať u orgánů MěstNV, MěstVNF nebo v prostředcích kontaktu s občanským fórem. Za nejbližší úkol považuje nové posouzení programu rozvoje města na rok 1990, který sice již plenární zasedání MěstNV schválilo, ale nové poměry v Československu nám nepochybně dávají i nové možnosti řešení určitých záměrů. Zvláště máme na mysli oblast školství a kultury, společenského a politického života vůbec, ale také sféru služeb a obchodní síť, kde je zřejmě třeba výrazněji podpořit iniciativu lidí, kteří naleznou odvahu vstoupit do podnikání.

Koordinační skupina předpokládá, že společně s MěstNV bude o všech těchto věcech veřejnost informovat ve druhé polovině ledna t.r.

NA OKRAJ VEŘEJNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ OF 27. 12. 1989

Na shromáždění vyslovalo svým podpisem souhlas s Prohlášením koordinační skupiny OF ze dne 14. 12. 1989 182 občanů přítomných v sále Dělnického domu. Připočítáme-li podpisy ze závodů zvýšil se počet na 312.

Účastníci shromáždění schválili odeslání telegramu velvyslanectví Rumunska, v němž vyjádřili podporu a obdiv vítěznému boji rumunského lidu proti protilidové diktatuře. Druhý den odeslala pí. dr. Podhorská, pověřená shromážděním, na účet ČSČK pro pomoc Rumunsku částku 1 300 Kčs.

Shromáždění dále přijalo výzvu poslanců FS za volební obvody, jejichž součástí je rovněž město Hostivice, aby při volbě prezidenta republiky volili pana Václava Havla.

V průběhu jednání byly zmíněny rovněž anonymní dopisy, které obdržela koordinační skupina OF. Obsah je takřka shodný, poukazuje na sociální nedostatky v období 1. republiky, připomíná i střelbu a mrtvé při demonstracích a odpovědnost T. G. Masaryka za zmařené životy.

O těchto věcech bude třeba ještě mnohokrát mluvit. Důkladně, nikoliv jen tak kratičce, jak to můžeme učinit na tomto místě. Alespoň to nejdůležitější. Domnívám se, že v této zemi není žádná významná politická síla, která by přicházela s programem obnovit přesně takové poměry, jaké byly za 1. republiky. Ostatně to není vůbec možné, protože mezitím uplynulo půlstoletí a v řece, do níž nyní vstupujeme už teče docela jiná voda. Voda se samozřejmě změnila i v jiných řekách. Jinými slovy, sociální vymoženosti, které máme nyní v naší zemi jsou už celá desetiletí samozřejmostí i jinde. Nejen ve státech, kde jsou u moci socialistické strany, jako je Švédsko, Rakousko a další, ale i v zemích, kde jsou vlády jiného zaměření. Spíše by tedy bylo na místě srovnání s tím, co je dnes jinde, než s tím, co bylo u nás před 50 roky. A tady by srovnání nebylo pro nás nejlichotivější. Ale to vůbec neznamená, že bychom měli jen kopírovat cizí vzory. Prosté kopírování nikdy k ničemu dobrému v této zemi nevedlo.

Ještě k jedné záležitosti je třeba se krátkou poznámkou vrátit. Stále v nás vězí strach, že projevíme-li jiný názor než ostatní,

ponese se za to následky. Jsou to pozůstatky minulých desetiletí, ať už je strach konkrétních lidí dnes motivován jakkoliv. Nechci zatím tvrdit, že jsme se už naučili toleranci k odlišným názorům a že strach je zcela bezdůvodný. Neumíme to a nějakou dobu to ještě potrvá, než vše, co řekneme, budeme moci říci bez obav i z toho, že se dostaneme "do řečí", protože jiným následkům už přece jen odzvonilo.

S naší vzájemnou tolerancí a politickou kulturou souvisí i nepěkný jev strhávání plakátů a začernování výkladních skříní, kde jsou umístěny politické informace. Budeme si i zde muset zvyknout na to, že se budou veřejně projevovat lidé odlišných politických postojů, než jaké zastáváme my. Názory se budou střetávat. Mělo by se tak ale dít jen silou argumentů, nikoliv umlčováním odlišného názoru. A umlčováním jsou i všechny formy znemožnění zveřejnění odlišného názoru.

Informace pro každého, kdo má zájem. Přípravný výbor místní organizace Čs. strany soc. demokratické - Jan Neumann, Švermova ulice 623.

O vstupu do Čs. strany socialistické se můžete informovat u ing. arch. Bohumila Fanty, Hostivice 619 - Palouky, tel. 395 1223.

Sdružení nezávislých podnikatelů, které se nedávno ustanovilo v Praze ve velkém sále Žofína, má svou kontaktní adresu rovněž v Hostivici. Je to pan Josef Šatný, Na pískách 508.

R e z o l u c e .

Shromáždění Občanského fóra v Hostivici se dne 27. 12. 1989 seznámilo se situací v přípravě plynofikace města. Vzhledem k tomu, že základní podmínkou je určení palivové základny velkoodběratelům, žádáme Vás o přijetí všech opatření k urychlenému vyřízení žádosti o určení palivové základny. Ze stavu žádosti vyplývá, že postoj Vaší organizace je liknavý.

Obracíme se na Vás z toho důvodu, že ekologická situace v Hostivici je velmi tíživá. Věříme, že pochopíte snahu všech občanů žít a vychovávat svoje děti v čistém ovzduší. Vždyť se jedná i o Vaše zaměstnance.

O Vámi podniknutých krocích k zjednání nápravy budeme občany informovat.

Za Občanské fórum:

312 podpisů

Shromáždění občané 27. 12. 1989 obnovili hlasováním mánáát koordinační skupiny OF v Hostivici v tomto složení:

Jan Turský, akad. sochař, Krátká 1015, Hostivice - Jeneček

Bohumil Fanta, Hostivice 619 - Palouky,
tel. 395123

Bohumil Choura, Jabloňová 567, tel. zaměstnání 395 495

Jaroslav Vevera, Na pískách 515, tel. 395438

Jaromír Kratochvíl, Nad Jenečkem 309, zaměstnání VÚE ZPoK Praha 6 - Řepy, Traňovského 173, tel. 3014751-9

3013751_9 L. 275

Slavomír Plicka, Rudé armády 796, zaměstnání ZOO Praha tel. 842747

Vítězslav Fanta, Kmochova 1158, VZS 160
tel. 395207

Václav Zpěvák, zahradnické kooperační sdružení pro ČSSR Praha 1, Ve smečkách 33, budova Agroprojektu 3. patro, č. dv. 351, tel. 262578

Luboš Kudrna, veterinární lékař ve středisku Sobín, tel. dispečeri 24 hodin: 395125, 3026732, pracoviště VKK Tursko

adresa: Kmochova 436, Hostivice

Renata Trhlínová, ředitelka školy - bydlí V Čekale, ulice od dr. Petkova třetí dům vlevo
tel. do školy. 395 292

Všem těmto osobám, jakož i do skřínky na poštovním úřadě nebo prostě poštou na adresu Občanské fórum Hostivice můžete poslat jakékoli sdělení, námět či připomínku.

ULICE A NÁMĚSTÍ V HOSTIVICI

Jistě jste také už někdy upadli do rozpaků, když se vás někdo ptal na Bezručovu, Kmochovu nebo Smetanovu ulici. A jen s notnou dávkou fantazie si můžete představit, že náměstí Prvního máje je náves před litovickou hospodou.

Pojmenovávat ulice, náměstí, parky a sady patří zcela do kompetence národních výborů. Všimněte si, podle čeho byly zvoleny názvy 84 ulic a 2 náměstí v Hostivici.

24 jmen ulic vyjadřuje místo, kde ulice leží. Tato pojmenování jsou výhodná, pokud místo uváděné v názvu dosud existuje /např. K rybníku, U školy/. Jestliže se však v názvu

uvádějí skutečnosti už zaniklé /např. U sádek/, nebo nejasné /např. V Čekale/, pomůže to jen starousedlíkům.

16 jmen se vztahuje k významným osobnostem z našich kulturních dějin /např. Husovo náměstí, Žižkova ulice/. Takovými jmény je vhodné pojmenovávat ulice nebo náměstí hlavní, frekventované.

11 jmen bylo utvořeno podle nápadných budov /Za tvrzí, U sušičky/. Není ovšem výhodné, liší-li se takové názvy jen předložkou /např. K nádraží - U nádraží, Na samotě - Samota/.

9 jmen ulic obsahuje názvy obcí /Břevská, Lidická/. Výhodné je, označuje-li takové jméno směr nebo situaci ulice /U Chýně/.

7 ulic nese název některé společenské organizace nebo instituce /Československé armády, Sokolská/.

6 ulic má názvy podle tvaru nebo podle funkce ulice /Lomená, Spojovací/.

5 ulic má jméno podle domácích účastníků odboje /Janderova, Studentova/.

4 ulice a 1 náměstí byly pojmenovány podle politicky významných dat /7. listopadu, náměstí 1. máje/.

3 ulice byly pojmenovány podle povolání /Cihlářská, Železničářů/. Je výhodné, když se toto jméno vztahuje k příslušné budově /cihelna, nádraží/.

2 ulice mají jména podle stromů /Jabloňová, Lipová/. Kéž by se tam tyhle stromy co nejdéle udržely.

Abychom napomohli alespoň přibližné orientaci o místech, kde která ulice leží, uvádíme abecední rejstřík ulic s udáním úseků, kde se nacházejí. Bloudícího cizince budeme snad teď už schopni poslat alespoň správným směrem.

Abecední seznam ulic a náměstí:

Bezručova - Jeneček
Boženy Němcové - Jeneček
Broulova - Hostivice - východ
Břevská - Hostivice - jih
Cihlářská - Hostivice - sever
Československé armády - Hostivice - východ, jih, Nové Litovice, Jeneček
Čtrnáctého října - Hostivice - jih
Dělnická - Nové Litovice
Devátého května - Jeneček
Dlouhá - Jeneček
Drdova - Hostivice - sever
Družstevní - Jeneček
Fibichova - Hostivice - jih
Fučíkova - Nové Litovice

Hájecká - Staré Litovice, Břve
 Havlíčkova - Hostivice - sever
 Husovo náměstí - Hostivice - východ, sever
 Jabloňová - Hostivice - jih
 Janderova - Hostivice - východ
 Jenečská - Nové Litovice
 Jiráskova - Hostivice - východ
 K nádraží - Hostivice - sever
 K rybníku - Staré Litovice
 Ke hřbitovu - Hostivice - východ
 Ke stromečkům - Hostivice - jih
 Kmochova - Hostivice - jih
 Komenského - Hostivice - jih
 Krátká - Jeneček
 Lidická - Jeneček
 Lipová - Hostivice - jih
 Litovická - Hostivice - jih
 Lomená - Hostivice - jih
 Mírová - Nové Litovice
 Mládežnická - Nové Litovice
 Na hrázi - Nové Litovice
 Na pískách - Hostivice - jih
 Na samotě - Jeneček
 Na vršku - Hostivice - sever
 Nad Jenečkem - Jeneček
 Němcové - Jeneček
 Nerudova - Hostivice - sever
 Novotného - Jeneček
 Okružní - Hostivice - východ
 Palackého - Hostivice - sever
 Palouky - Palouky
 Partyzánů - Hostivice - sever
 Pátého května - Nové Litovice
 Pelzova - Hostivice - sever
 Pod rybníkem - Břve
 Potoční - Hostivice - sever
 Pražská - Hostivice - východ
 Prvního máje nám. - Staré Litovice
 Rudé armády - Nové Litovice
 Sadová - Hostivice - jih
 Samota - Jeneček
 Sedmého listopadu - Nové Litovice
 Smetanova - Hostivice - jih
 Sokolská - Hostivice - východ
 Souběžná - Jeneček
 Spojovací - Nové Litovice
 Sportovců - Nové Litovice, Staré Litovice,
 Jeneček
 Studentova - Hostivice - jih
 Školská - Hostivice - jih
 Švermova - Nové Litovice
 Tyršova - Hostivice - východ
 U chobotu - Hostivice - jih
 U Chýně - Břve
 U nádraží - Staré Litovice
 U obory - Břve

U ovčína - Břve
 U sádek - Staré Litovice
 U stadiónu - Nové Litovice
 U sušičky - Staré Litovice
 U školičky - Hostivice - jih
 U vodárny - Hostivice - východ
 V Čekale - Hostivice - jih
 V koutě - Hostivice - sever
 V lukách - Nové Litovice
 V podskalí - Hostivice - východ
 V uličce - Staré Litovice
 Vinohradská - Hostivice - sever
 Za Krahulovem - Břve
 Za mlýnem - Hostivice - sever
 Za tvrzí - Staré Litovice
 Zahradní-Hostivice - jih
 Železničářů - Hostivice - sever
 Žižkova - Hostivice - sever

JAK V ROCE 1990

V prosincovém čísle našeho měsíčníku jsme slíbili seznámit čtenáře s programem práce Městského národního výboru v Hostivici, jak jej ještě pod označením Závazek města Hostivice přijalo listopadové zasedání MěstNV.

Při jednání zástupců OF a MěstNV došlo k dohodě, že nebudeme označení Závazek používat. Ale to je jen vnější a nepodstatná část věci. Důležité je, že došlo k dohodě program znovu posoudit při společných jednáních zástupců OF a jednotlivých komisí MěstNV a posléze i rady MěstNV. Výsledkem by měl být dokument, který bude odpovídat nové společensko-politické situaci nejen obsahem, ale i použitými formulacemi.

Zástupci OF při této příležitosti vyslovili názor, že v ekonomické a sociální oblasti je program zpracován v souladu s potřebami města a půjde spíše o hledání dalších cest k realizaci jednotlivých záměrů.

Aspoň některé uvádíme. Pokračovat ve výstavbě vodovodu a kanalizační sítě, zahájit výstavbu prodejny na Břvech, zahájit 1. etapu stavby zdravotního střediska.

Poněkud jiná je situace v oblasti služeb, obchodu a zásobování, kde bychom měli více otevřít prostor osobní iniciativě a tím vytvářet konkurenci i konstituovaným obchodním organizacím. Že to není jednoduché není třeba dokazovat. Kromě legislativních předpokladů, kterých se zřejmě dočkáme již počátkem t. r., bude třeba překonat především psychické bariéry

nedůvěry v reálnost vlastního podnikání. Největší změny vnese život zřejmě do oblasti, které jsme říkali ideově výchovná a politicko-organizační práce. Už sám fakt voleb, které budou v polovině roku 1990, a rovná předvolební konkurence politických sil tu přináší zcela novou situaci.

Velmi závažným úkolem bude i odideologizování výchovné a vzdělávací práce školy, dětských organizací, tělovýchovy, kulturního dění atd.

V oblasti zdravotní a sociální péče bychom asi všichni chtěli mnohem více, než bude reálně možné. O to odpovědnější bude spravedlivé rozdělení toho, co budeme mít k dispozici. Tím nemíníme jen prostředky národního výboru, ale i prostředky celé společnosti.

Domníváme se, že v určité podobě bude mít v činnosti národního výboru své místo i nadále branná výchova a civilní obrana. Tyto úkoly bude však třeba ještě pečlivě posoudit a zbavit se všeho zbytečného. Naopak bude nadále cenným příspěvkem pro spokojený život občanů činnost sboru pro občanské záležitosti a působnost občanských výborů.

ŽIVOT S JUNÁKEM

Byl jsem dlouholetým pracovníkem a funkcionářem v mládežnickém hnutí. Začínal jsem v roce 1945 členstvím v Junáku a v krátké době jsem vedl družinu, která byla součástí 1. oddílu střediska Junáka v Hostivici. Na toto poválečné období vzpomínám nejraději, neboť to byla doba, kdy mládež byla vděčná za vše, co vedoucí připravili, ať to byly zajímavé schůzky s družinou, romantické výlety do okolí, např. do Družce, Prokopského údolí, ke Svárovské lípě atd., noční táborové ohně, někdy spojené se složením slibu nováčků. Ty se konaly v rokli nad tratí. Každá družina se chtěla vytáhnout svým programem veselých scének a zpěvů, že jsme nechtěli ani domů. Rodiče na děti měli čas, přišli jim naproti nebo v pozadí táboráku čekali, až program skončí a pak se šlo společně domů. Dokázali jsme dělat mikulášské besídky s programem, divadelním představením např. Perníkovou chaloupku a Princeznu Pampelišku. Dle litery skautského zákona vedli jsme mládež ke skromosti, pracovitosti, k lásce k rodičům, k představeným a k lásce k naší vlasti. V roce 1949 byla založena Pionýrská organizace a Junák byl zlikvidován několika agilními členy ČSM z Hostivice. Svůj majetek musel předat

a finanční hotovost cca 10 000,- Kčs, dále pak stany, kotlíky a další drobný materiál předal, jak se říká, do vínku nebo do začátku Pionýrské organizace. To se psal rok 1950. V té době jsem v Hostivici nebydlel. S mládeží jsem byl spojen i v dalších letech. Nejdříve jako člen výboru ČSM, pak předseda VO ČSM a nakonec člen OV ČSM. Rodina pak měla vliv, že jsem práci s mládeží zanechal mladším. Léta utíkala. Vrátil jsem se zpět do rodné obce a v roce 1968 - 1969 prožíval obnovení činnosti Junáku. Největší zásluha se přisuzovala Alexandru Dubčekovi a dalším demokraticky smýšlejícím jeho spolupracovníkům. Moje dvě dcery byly zapálené do Junáku již v roce 1968 a přemluvily mě, že jsem začal vést oddíl Junáku v roce 1969. Doba byla napjatá, po odchodu Dubčeka, a tak se stalo, že Junák v Hostivici podporu neměl. To se týkalo především klubovny, a tak jsme se scházeli v bývalém srubu rybářů v Sobíně.

Mezi rodiči však podpora byla, v krátké době Junák nabíral sílu a členská základna se rozrůstala. Naše činnost vrcholila řadou pěkných akcí s nejkrásnějšími vzpomínkami na tábor na Šumavě. To bylo v srpnu 1970. K 1. 9. 1970 došlo opět ke zrušení Junáku. Ti nahore tomu říkali "ke sloučení s Pionýrskou organizací". Toto krátké období činnosti Junáku t. j. léta 1968 - 1970 ukázala, že proti roku 1945 - 1950 společnost žila úplně jiným životem, a tak mládež, protože měla vše, byla z pohodlnější a bylo nutné pracovat jinými metodami. A našli se dobří Junáci, kteří svou pracovitostí započali velké dílo, stavbu klubovny Kaťuše. To jsme si vlastně již neříkali Junáci.

V roce 1970 jsme s celým oddílem chlāpců i oddílem děvčat přešli do Pionýrské organizace, a to za slib, že mládež v Hostivici bude mít vlastní klubovny. Že se nebude scházet ve škole, ve třídách, že budou mít stále své vedoucí. Že se nebude střídat po roce, jak tomu bylo, když byl Pionýr řízen školou. Tímto nechci škole upírat snahu o dobrou činnost Pionýra. Řada obětavých lidí pracovala také ve škole. Po vybudování kluboven 1971-1972-1973 byl získán široký aktiv vedoucích a instruktorů. Členská základna se rozrůstala a činnost oddílů byla pravidelná. Dostavily se i pracovní úspěchy. Tento fakt shrnu do čísel: členská základna v r. 1970 měla 40 dětí, 2 oddíly, v roce 1982 již měla 360 dětí, 18 oddílů a kroužků.

O dobré činnosti dětí se psalo v novinách, hovořilo v rozhlase i v televizi.

Závěrem bych chtěl říci, že úspěšná činnost nebyla jenom zásluhou vedení organizace,

ale že mládeži pomáhaly městské orgány a především společenské organizace. 12 let jsem tudíž pracoval, když jinak nebylo možné, v Pionýrské organizaci. Po celou dobu mě děti znaly pod skautskou přezdívkou a v klubovně Kaťuše dlouho visely družinové vlajky Junáka.

Co opravdu na závěr. Jsem rád, že se prokázalo, že výchova Junáka je to nejlepší, co se může mládeži dát. Po odejmutí politického vlivu s tím, ať se mládež učí mravnosti, pracovitosti, pravdomluvnosti, poslušnosti a lásce k naší vlasti. Věřím, že se Junák opět vzbudí a k tomu mu přeji hodně zdraví.

Jaroslav Zelenka

ČESKÁ KULTURNÍ VÝROČÍ

9. ledna si celý kulturní svět připomene sté výročí narození největšího českého spisovatele našeho věku - Karla Č a p k a. Jistě se budou psát četné studie o jeho povídkách, románech, básnických překladech, divadelních hrách i novinářských statích, o Čapkově překrásné češtině i hluboce humanistické filozofii. My si však chceme dnes především připomenout jeho lidskou podobu tak, jak ji viděli členové jeho rodiny nebo nejbližší přátelé.

Žil jenom osmačtyřicet let. Je pohřben na Vyšehradě a nad jeho hrobem stojí boží muka. V jejich výklenku je znak Československé republiky. S jejím osudem byl Karel Čapek spjat tak pevně, že její zánik nepřežil.

Byl prý tak prostý, přirozený a obyčejný, že snad ani netušil, jak je slavný. Jeho jazyk byl dokonale vybroušený, a přece průhledně srozumitelný. Jeho myšlenky byly překvapivě hluboké, a přece jasné a přístupné. Byl klasičkem v tom nejkrásnějším slova smyslu.

Jako chlapec vášnivě rád četl. Na rozložitém stromě v otcově zahradě v Úpici trávil dlouhé hodiny. Snil tam své veliké sny a pomáhal své dětské fantazii. Když četl Jiráskovy Staré pověsti české, opásal se dřevěným mečem a rázem se stal vladykou, rytířem, nebo dokonce králem.

Když jeho divadelní hry sklízely úspěch za úspěchem na jevišti Vinohradského divadla, ani nejhluchnější potlesk ho nepřiměl k tomu, aby se šel s herci klanět na jeviště. Tak byl skromný a plachý. Nenavštěvoval recepce ani slavnosti, zato rád vysedával se spolupracovníky a přáteli, k nimž patřil i prezident T. G. Masaryk. Odpovídal na každý dopis, ať mu napsal kdokoli.

Psával na archy papíru obyčejným ocelovým perem na dřevěné násadce a při psaní násadku okusoval, jako to dělávali prvňáčci. Vždycky splnil to, co slíbil. Odvedl svůj příspěvek včas, i když třeba pro bolesti v páteři musel psát vstoje, i když trpěl zánětem dásní a mezi psáním si musel dásně natírat všelijakými léky. Nikdy nenosil aktovku, rukopisy míval zastrčené jen v náprsní kapse saka.

Pracovní den měl dopodrobna rozvržen, a přesto si ještě dokázal najít čas pro své četné záliby. Zahrádkářil, vyvolával fotografie, kreslil, sbíral gramofonové desky a všechno dělal s hlubokými odbornými znalostmi.

Až do smrti mu zůstala chlapecká tvář. V červených lících měl oči jako trnky, plné rty se mu rozvíraly stálým úžasem a napjatou pozorností. Měl černé, později prošedivělé vlasy s malou šošolkou na temeni hlavy. Oblékal se skromně a nenápadně, a přece všichni, kteří ho znali, se skláněli před jeho širokými zájmy a hlubokými znalostmi, před jeho pílí a hřejivou lidskostí.

Na sklonku roku 1937 napsal v poselství adresovaném R. Thákurovi: "Ať žije svět! Ale budiž to svět rovných a svobodných lidí."

- r

MIKULÁŠSKÝ BĚH

Ve víru událostí, které zachvátily celou naši veřejnost se ztrácel zájem o cokoli, co nemělo přímou spojitost s politikou, a tak jsme stranou zájmu zajišťovali již 9. ročník Mikulášského běhu. Ráno, v sobotu 2. prosince 1989, nás probudil 6^oC mrazík a zledovatělé trasy. Bylo rozhodnuto žákovské trasy uskutečnit po areálu stadiónu a po konzultaci s účastníky běhu se ostatní kategorie uskutečnily na tradičních trasách. V kategorii nejmladších, tj. 5 - 6 let, zvítězila Šárka Počgayová z Prahy. Na 600 m trase zvítězila L. Macáková z Lysolaj, na 800 m byl první R. Pecháč z Prahy. V kategorii 11 - 12 let zvítězil I. Merunka a I. Trojanová, oba z IPS Praha. Na 1 200 m tratí zvítězil R. Urx z Dukly Praha a Pospíšilová Eva z TJ Háje.

Celkem na žákovských trasách bojovalo 57 dětí. Ze starších dorostenců zvítězil F. Záležák ze Sparty Praha, atletická naděje příštích let.

Mezi ženami zvítězila J. Šmidáková z VŠ Prahy. Celkem bojovalo 8 žen, což je v historii našeho běhu největší počet. V hlavní kategorii mužů zvítězil M. Tomášek z RH Praha, který

dosáhl na trase 6 400 m času 22:29 min. - vzhledem k terému velmi pěkný výkon. Z Hostivice se zúčastnila běhu 1 dívka. Celkem se běhu zúčastnilo 115 běžců, tedy podstatně méně, než předešlého ročníku.

Organizačně velmi dobře zvládli členové výboru TJ Sokol Hostivice celý průběh akce, a dobře zastoupili rozhodčí, kteří se nedostavili. Poděkování zaslouží především: s. Cílek, Eiselt, Eliášek, Kučerová, Burgrová a členky ČSČK Hostivice.

Zveme všechny příznivce pohybu na 10. ročník Mikulášského běhu, který se uskuteční dne 8. 12. 1990.

I. Ferbas

ZE VZPOMÍNEK NEJSTARŠÍ GENERACE

Většina hostivických občanů zná pana Jaroslava Kučera jako sportovce, který zasvětil celý svůj život tělovýchově. Postavou a projevem spíše nenápadného, zato však svědomitého dříče, který prošel základem sokolského hnutí a pomáhal organizovat stovky sokolských a spartakiádních cvičení. Jeho bohatá tělovýchovná činnost byla po zásluze oceněna řadou diplomů a vyznamenání. V letošním roce mu bylo už dvaosmdesát a všichni jeho přátelé v Hostivici vědí, že zůstal vždy skromným a dobrým člověkem.

- "Já jsem se narodil v Praze - Bubenči v roce 1907 a můj otec byl dělník - truhlář. Kdysi byl sport samozřejmou věcí, stejně jako je dnes nečinné sezení u televize. A protože táta byl věrný sociální demokrat, řekl: "Půjdeš do Dělnické tělovýchovné jednoty." "To byl slušný základ a já později přestoupil k FDTJ. Cvičil jsem velmi rád a ta chuť mi vydržela dlouhá léta. Měl jsem také štěstí, že jsem se dobře učil a šel rovnou do gymnázia a až po maturitě na vojnu. Na vojně v Jindřichově Hradci jsem si dal žádost na dráhu a ta byla kladně vyřízena. A tak jsem v roce 1929 nastoupil jako výpravčí - elév v Hostivici.

Tenkrát na Silvestra toho roku jsme šli ajzboňáci slavit společně do zdejší restaurace "Sport". Hrál tam hudba na sále a bylo veselo jak má být, jenže ten silvestr byl pro mě jiný než pro ostatní, protože ke stolu přišla dcera výpravčího Simona, a přivedla s sebou kamarádku, pro jistotu, aby tam nemusela sama, a ta kamarádka seděla vedle mne, a jak jsem se na ni díval, v tom hluku a veselí, tak jsem věděl, že se mi líbí. Začali jsme si povídat

a tančit a na závěr té silvestrovské zábavy přednosta stanice pan Mašek svým bystrozrakem na nás pohlédl a pravil: "Měli byste se vzít". - Ale to nebylo jen tak. Já byl ještě elév a čekaly mě zkoušky na dráze, musel jsem do kursu do Hradce a opět se učit, ale jak jsem řekl, učení mi šlo hladce a navíc, já byl od toho večera zamilovaný. Vše jsem zvládl na výbornou i přání pana Maška. Dívku, Boženku Čermákovou, jsem si vzal v roce 1931 a hezké manželství nám vydrželo do dneška. Tak se Hostivice stala mým osudem a novým domovem.

Tehdy byla Hostivice jiná, byl tu všemocný Sokol. Hned jsem se do něj přihlásil a prošel jako nováček povinnou vzdělávací cestou, abych dobře znal historii Sokola a věděl, jaký je sokolův úkol, směr a cíl. Totiž, především cvičit a zase cvičit a také proto, že tam byli všichni, co měli opravdu chuť něco pro Sokol dělat. Rok co rok střídaly se zábavy, výpravné šibřinky, divadla pro dospělé i děti, loutková divadla. Sokol ovšem při takovém provozu musel na sebe vydělat, na zábavy pekly ženské cukrovinky, ty se prodávaly, na častých veřejných cvičeních bylo vstupné, hrálo se kino a znovu cvičilo a nacvičovalo, a tak mě rázem popadla ta družná atmosféra legrací, her a krásných uniforem, kdy jsem viděl, jak se tvrdým cvičením stává z kluků silný a nebojácný kolektiv, a znovu jsem poznal pouto kamarádství, kterému se vyrovná jen vojna.

Hostivičtí sokolové koncem 30. let. Manželé Kučerovi uprostřed.

Kdopak by dnes sečetl to množství sportovních a společenských akcí, co jsme kde dělali? Jednu neděli sokolský slet žactva, druhou dorostu, třetí slet celého členstva, čtvrtou slet do Chýně, do Červeného Újezda při otevření sokolovny, na Okoř, kde se sešlo několik jednot z okolí se svým programem. Byl by to dlouhý a pestrý výčet. Vše fungovalo bezvadně, protože v Sokole pracovaly dobrovolně desítky zapálených lidí. Pechlát, Hoffmann, Saifrtové,

Tittlbachová, Pelcová, Řeháková a další. Ti všichni se mi stali vzorem. Těsně před válkou mi byla nabídnuta funkce župního náčelníka Sokola, avšak časově náročná práce v organizaci a nepravidelné služby výpravčího na nádraží nešly dohromady.

Požádal jsem o přeložení na ředitelství drah a začal pracovat jako úředník, abych se mohl plně věnovat práci v Sokole. Brzy vypukla válka a schylovalo se k mému životnímu dramatu, které jsem snad jen díky náhodě přežil.

V celostátním Sokole bývali nejen dobří kamarádi, ale i nositelé sokolských idejí, a to znamená příkladní vlastenci, kteří se nemínili s německou okupací jen tak lehce smířit. Proto byl také Sokol po záboru ihned rozpuštěn a čelní představitelé popraveni. Ve svém novém zaměstnání jsem zjistil, že náš šéf, rada Kokta, hledá spolehlivé lidi jako spojky a výběřčí finančních prostředků pro odboj. Byl jsem brzy kontaktován a poznal, jak rychle se rozvíjí odbojová činnost. Vybíraly se peníze na pomoc rodinám zatčených, peníze pro vydávání časopisu V boj i na výrobu fosforových destiček, které měly být ukládány do vagónů s válečným materiálem. Taková rozsáhlá činnost za čas neušla pozornosti německého bezpečnostního aparátu a v říjnu 1941 byl vrchní rada Kokta zatčen a s několika nejbližšími spolupracovníky v Kobylisích zastřelen. To nás však neodradilo. Na místo našeho šéfa byl jmenován pan Jasanský a ihned pokračoval v odbojové činnosti s námi se všemi, kteří se podíleli na odporu. Znovu jsme vybírali peníze pro postižené rodiny a zajišťovali náš odbojový časopis. Kdo také zažil válku, ví, že postavit se proti Němcům bylo hrát o život, protože Němci s nepřáteli nežertovali. Počítal jsem se vším, zvažoval riziko, ale sedět jen tak doma jsem nikdy neuměl.

14. ledna 1943 nás v zaměstnání vyzvalo ředitelství, abychom se dostavili do auly k přednášce o instruktáži o "nepřátelských" leteckých útocích. Museli jsme všichni, co jsme v budově pracovali, a sedět vedle sebe, když tu náhle, zcela nenápadně, volali několik jmen ke služebním povinnostem. Pak několik dalších. A také mě. Vzkročil jsem do vedlejší místnosti a rázem mi bylo jasno: "Jaroslav Kucera? Geboren 24. 3. 1907? Stimmt." Prohlídka, želízka, Pečkárna. Dějství prvé.

Vzali nás dvaadvacet. Seděl jsem přivázan v předklonu k židli a kolem mě zvolna přecházely polobotky gestapa, které dávaly otázky, otáčely se, vracely, kroužily kolem mne, lomcovaly se mnou a já přerývaně dýchal, soustřeďoval myšlenky na nejasné odpovědi a znovu sípal a če-

kal rány ze všech stran. Přiznám se, že jsem se bál. Bál jsem se o rodinu, ke které přijelo ihned gestapo a obrátilo dům vzhůru nohama, jeden gestapák seděl po neúspěšné prohlídce v kuchyni a drze jedl bonbony pro synka, které byly na lístky, a přemýšlel, kde by co ještě objevil, a já v Pečkárně v provazech na židli v nejspodnějším šuplíku svého svědomí skládal mozaiku toho, kde jsme chybili, kdo z "věrných" nás znovu udal, ale neřekl jsem nic. Proto výsledek výsledků byl po mě jednoznačný: koncentrační tábor Osvětim - označení RU - návrat nežádoucí.

Dějství druhé: Osvětim - peklo na zemi. Doma o nás nevěděli, kde jsme a jsme-li vůbec naživu. Celé tři měsíce chodila do Prahy jen strohá úmrtní oznámení. Z 15 odbojových kamarádů 12 brzy zemřelo vyčerpáním a já teprve více jak po čtvrt roce směl napsat domů, že jsem živ. Nahnali nás do stodol v močálové oblasti tábora, byl jsme krmeni polévkou z lebedy, kterou jsme jedli rukama ze společné mísy, pracovali za strašlivých podmínek. V lidech, kteří sem byli svázení z celé Evropy, vyvolávaly teror, nedostatek vody, hygieny a jídla ty nejnižší sebezáchovné pudů a boj o přežití byl jediným smyslem každého dne. Kdo se pokusil o útek, byl zastřelen. Museli jsme se zúčastňovat veřejných poprav. A tak zřejmě jen proto, že jsem byl tělesně zdatný a sportem vycepaný, jsem Osvětim přežil.

Avšak docházelo i na Němce. Rudá armáda postupovala vpřed a nacisté byli nuceni vyklidit Osvětim. Byl jsem zařazen do transportu do Buchenwaldu a schylovalo se k závěrečnému dějství mého životního dramatu, neboť válka se blížila ke konci. V Buchenwaldu už nebyly vyhlazovací metody. Tábor pracoval pro armádu, v dílnách se vyráběly pěchotní zbraně a různý pomocný materiál pro wehrmacht, ale režim byl přísný. Na přelomu posledního válečného roku jsme už všichni věděli, že je s Hitlerem brzký konec. V lágru pracovala vězeňská samospráva, tajně se ukrývaly zbraně a poplachy a nálety v oblasti byly na denním pořádku.

Jednoho dne dopadl z leteckého svazu na tábor prázdný doutníkový kanystr od benzínu a za několik dní dostaly události rychlý spád. Podle abecedy řadila se jména do nových transportů posílaných hlouběji do vnitrozemí Německa. Tábor se začal postupně vyklizovat. Do Němců vjela horečná činnost. Auta, která jindy jezdila volně, řítily se kolem lágrových bloků, všude byl spěch, nakládání a pálení papírů, čas se zhustil na okamžiky ostražitého čekání, kdy se nervozita přenesla i na nás, a vzduch se nad námi trhal napětím. V noci na 11. dubna

1945 se již obzor chvěl duněním, bylo možno rozeznat jednotlivé salvy i kulometné dávky. V okolí tábora a v něm samém nastal řev, výstřely z pušek a samopalů osvětlovaly zákoutí a skupiny postav, které přebíhaly z jednotlivých dveří do druhých - a náhle vše ustalo a rozhostilo se krátké ticho. Vojáci a důstojníci z řad zajatců zlikvidovali poslední esesáky, kteří zbyli ještě v táboře. Stál jsem s prázdnýma rukama v chodbě baráku s inženýrem Budíkem a Zrnem. Z protější dílny vystoupil černý dým a my už na nic nečekali. Vyběhli jsme ven, přelezli nejbližší drátěný plot a při krčení utíkali dál, když náhle jako zjevení z ranní mlhy stál před námi tank. Zůstali jsme stát jako začarovaní, neboť na nás z něho koukaly dvě bílé brady, které rytmicky žvýkaly nahoru a dolů, otáčely se sem a tam a já spatřil útlé tváře mladých tankistů, jak těkají očima po nás, po barácích, oknech a vikýřích, a ve stínu tmavých kožených přileb blýskaly jejich oči horečkou a únavou. Ten tank neměl černý kříž na pancíři, ale velikou bílou hvězdu, takovou jasně vápenatou, jako od malíře Hofmana z Hostivice, a nám z prsou vyšlehly radostné výkřiky. Toho rána dorazily americké tanky.

Až 20. května 1945 jsem se dostal domů. To byla neděle a nákladní auto, které jelo přes Hostivici mě vysadilo na rohu dnešní obuvi a z návsi ke mně přiběhlo několik lidí, kteří byli náhodou na ulici. Doprovodili mě až domů. Vrátil jsem se k rodině, kterou jsem neviděl od 14. ledna 1943 a po nutném odpočinku jsem začal pracovat jako dříve. Čekala nás spousta práce a po šestileté pauze jakoby se chuť všech členů Sokola zmnohonásobila. Nikdo nebyl k udržení.

Ale to už je dávno a dcba je teď jiná. Ani já se svým zdravím nic nezmůžu. Ale kdybych si tak mohl - zacvičit, znovu se rozeběhnout, prolétnout Hostivici, zakroužit nad staveními, co já tu znám, zahledět se do korun stromů a hezky pěkně z výšky pohledět na cesty a cestičky, kudy jsem kdy chodil, rád bych naše lidi ještě jednou obejmul."

Zpracoval Pavel Krchov

Z JUGOSLÁVSKÝCH AFORISMŮ

- Jak dnes někoho přesvědčit, že je neschopný, když byl úspěšně neschopný třicet i více let?

ZPRÁVY SPOZ

Marie Káčlová	28.1.1897	93 let
Aloisie Pumrlová	2.1.1903	87 "
Božena Vozábová	12.1.1907	83 "
Růžena Müllerová	18.1.1907	83 "
Anděla Doskočilová	19.1.1907	83 "
Marie Johanovská	30.1.1907	83 "
Jaroslav Kadera	17.1.1908	82 "
Marie Kunešová	23.1.1908	82 "
Bohumil Kunz	6.1.1909	81 "
Josef Černoch	11.1.1909	81 "
Anežka Radimská	7.1.1910	80 "
Aloisie Tesárková	10.1.1910	80 "
Josef Tesárek	16.1.1910	80 "

B l a h o p ř e j e m e

PŘIVÍTALI JSME DO ŽIVOTA

M n o h o š t ě s t í

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P ř e j e m e š ť a s t n o u c e s t u
ž i v o t e m

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

Miloslav Kubíček	1923	12. 11. 1989
Marie Horáková	1930	9. 11. 1989
Antonín Černý	1925	18. 11. 1989
Karel Blätterbauer	1912	19. 11. 1989
Anežka Zpěváčková	1908	20. 11. 1989

Č e s t j e j i c h p a m á t c e

VZPOMÍNKA

Dne 9. ledna 1990 vzpomeneme 5 let od úmrtí paní Olinky Rochusové. Kdo jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku.

Rochus Josef, manžel.

8. ledna 1990 uplynulo 5 let, kdy nás navždy opustil pan Václav Verner.

Stále vzpomínají manželka a syn s rodinou.

Již dlouhé čtyři roky uplynuly od smrti našeho dědy, táty a manžela, pana Jaroslava Drože, který nás opustil 3. 12. 1985. Věnujte mu s námi tichou vzpomínku.

Děkuje manželka a syn s rodinou.

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme všem spoluobčanům a známým za účast a projevy soustrasti na pohřbu našeho manžela a tatínka, pana Karla Blätterbauera. Zvláštní poděkování projevujeme hostivickým požárníkům za čestnou stráž u rakve a panu MUDr. Petkovi za dlouhodobou péči.

Božena Blätterbauerová,
syn Karel a dcera Květa s rodinami.

Děkujeme všem přátelům a známým za upřímné projevy soustrasti a účast při posledním rozloučení s naší drahou, milovanou manželkou, maminkou a babičkou, paní Marií Horákovou.

Manžel Josef Horák a děti s rodinami.

Dne 20. prosince 1989 jsme doprovodili na poslední cestě našeho drahého manžela, tatínka, dědečka, pana Josefa Klímu. Děkujeme všem spoluobčanům a známým za účast a projevy soustrasti.

Rodina Klímova.

KINO

Únor

2., 3.	Muž a žena	Francie
6., 7.	Svatba jako řemen	+ČSR
9., 10.	Plevel	+USA
13., 14.	Medvědi	Francie
16., 17.	Kopytem sem, kopytem tam	+ČSR
20., 21.	Slunce, seno a pár facek	ČSR
23., 24.	Samotář	+Francie
27.	Fontána	SSSR
28.	Mám ráda netopýry	+Polsko

+ do 15 let nepřístupno
Změna programu vyhrazena

KINO DĚTEM

2., 3.	Skrytá tvrz	Rumunsko
9., 10.	... A zase ta Lucie	ČSR
16., 17.	Hledám dům holubí	ČSR
23., 24.	Čarovné dědictví	ČSR

KULTURNÍ POŘADY

- 3.2. Ples SRPŠ - Dělnický dům, 20.00 hod.
- 6.2. Taneční kursy - Děln. dům, 19.00 hod.
- 10.2. Ples chovatelů - Děln. dům, 20.00 hod.
Hraje FORTUNA.
- 13.2. Taneční kursy - Děln. dům, 19.00 hod.
- 16.2. Karneval tanečních kursů - Děln. dům,
19.00 hod., hraje TOKS Rakovník.

INZERCE

STROJNÍ A TRAKTOROVÁ STANICE, k. p. HOSTIVICE přijme:

- mistra výroby T 10/Ia - 2.600,- + 25% prémie + osobní ohodnocení
- strojaře do vývoje T 10-11/Ia 2.600.- - 3.000 + 25 % prémie + osobní ohodnocení
- řidiče VZV /i na zaučení/ D6 cca 3.000,- Kčs
- operátora skladování D 6 nebo T 8-9
- referent IV T 10 2.350,- + 25% prémie + osobní ohodnocení
- chemik - ÚS nebo VŠ, T 10-11 + 25% prémie + osobní ohodnocení nebo vyučen D 7.

Vydává: Městské kulturní středisko Hostivice

Řídí: Redakční rada: S. Plicka (předseda), M. Zvára,
A. Tejnor, K. Šícha, J. Stejspal, P. Krchov, E. Hrbková,
fotografie M. Kohutič, ilustrace V. Stanislav

Vedoucí redaktor: A. Křižková

Tiskne: VIDEOPRESS MON Rudná

Předáno do tisku: 4. ledna 1990

Reg. č.: 1809/79/012 cena: 2,- Kčs